ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὑπὸ ΜΑΡΓΚΕΡΙΤ ΚΟΜΜΕΡΤ

Ο ΞΕΝΟΣ

— Τσάρλυ ! Τσάρλυ μου ! Ἔτσι λοιπὸν εὔχονται τὸ «καλῶς ὥρισες» ;... Ἔλα δῶ γρήγορα νὰ μὲ φιλήσῃς, πιὸ γρήγορα σέ παρακαλῶ... Ἔτσι μπράβο... Γιὰ δὲς τὸ κακὸ παιδὶ ποὺ ξέχασε τὸν μπαμπά του...

Χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰν ἀπάντησιν, ὁ Τσάρλυ κοίταξε ψυχρά, χαμογελώντας ἔκπληκτα, τὸν κύριον αὐτόν, στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε ἔπεφτε μὲ τόση χαρὰ καὶ ἀγάπη.

Ὁ κ. Σμίθ ὥστόσο τράβηξε διὰ τῆς βίας ἐπάνω στὸ στῆθός του τὸ ξανθὸ σγουρὸ αὐτὸ κεφαλάκι, καὶ τὸ γέμισε φιλιά, ἐνῷ τὸν ἐμάλωνε τρυφερά :

— Εἶνε δυνατόν ! Δὲν ἀναγνωρίζῃς πιὰ τὸ μπαμπά σου ;... Τὸ παιδὶ προσπαθοῦσε μὲ δειλὲς κινήσεις νὰ ξεφύγῃ, ἀποστρέφοντας τὸ πρόσωπό του μὲ στενοχώρια.

Καὶ τότε ἀναγκάστηκε νὰ ἐπέμβῃ ἡ κυρία Σμίθ. Μὲ σιγανὴ φωνή, ποὺ ἔτρεμε λίγο, εἶπε :

— Μὰ ὄχι Τζών, δὲν σὲ ἀναγνωρίζει. Ἀπὸ τότε ποὺ... ποὺ μᾶς ξαναγύρισε ἀπὸ τόσο μακρυά... Ἄς τον, σὲ παρακαλῶ... Εἶνε προτιμώτερο...

Ὁ κ. Σμίθ ὀρθώθηκε, κατασυγκινημένος.

— Ἔχεις δίκιο... Πρέπει νὰ τὸν ἀφίσουμε νὰ συνέλθῃ ὕστερ' ἀπὸ ἕναν τέτοιο κλονισμό... Κανείς μας δὲν ἐπέρασε ποτέ του τέτοιες στιγμές...

— Ὄχι... κανένας μας... Ἐκτὸς ἂν δὲν ἔτυχε νὰ τὸ ἀντιληφθοῦμε... Μᾶς συμβαίνουν τόσα ποὺ δὲν τὰ προσέχουμε... Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἐξετάζουν τόσο λίγο τὰ μυστηριώδη φαινόμενα τῆς ζωῆς..., ἐψιθύρισεν ἡ κυρία Σμίθ μ' ἕνα θλιμμένο τόνο φωνῆς ποὺ ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ τὸν ἄντρα της.

***

Κατὰ τὴν πρώτη στιγμή, δὲν εἶχε προσέξει παρὰ τὸν γυιό τους, τὸ παιδὶ ποὺ ὡς ἐκ θαύματος εἶχε νεκρανασταθῆ. Τώρα ὅμως ποὺ γύριζε πρὸς τὴν γυναίκα του, ὁ κ. Σμίθ τῆς εὕρισκε ἕνα παράξενο ὕφος ἀπογνώσεως.

Ἔξη βδομάδες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα, ὅπου ὁ παγκόσμιος τύπος εἶχε διαλαλήσει τὴ «νεκρανάσταση» τοῦ Τσάρλυ. Τὸ πρόσωπον ἐν τούτοις τῆς κυρίας Σμίθ, διατηροῦσεν ἀκόμη μιὰν ἔκφραση ἀγωνίας, σὰ νὰ βρισκόταν ἀκόμα μπρὸς στὸ κρεββάτι ὅπου ἀγωνιοῦσε τὸ παιδί της.

— Καὶ σὺ ὅμως, ἀγάπη μου δὲν ἔχεις ἀκόμη συνέλθει ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ περιστατικό... Ἔχεις ἀνάγκη ν' ἀναλάβῃς δυνάμεις, τῆς εἶπεν αὐτὸς γέροντας μὲ τρυφερότητα πρὸς αὐτήν.

— Ἐγώ, δὲν ἔχω τίποτε... Ἄλλωστε, δὲν πρόκειται γιὰ μένα... ἀλλὰ γι' αὐτὸν.... γι' αὐτόν... παρατήρησέ τον καλά...

— Μοῦ φαίνεται σὰ νὰδυνάτισε... Τὰ μάγουλά του ἔχουν βαθουλώσει... Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του...

Ἡ κυρία Σμίθ ἐκούνησε τὸ κεφάλι μὲ ἀπόγνωση.

— Ὄχι... δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Δὲν ἀντιλαμβάνεσαι...

Ὅλη τὴν ὥρα ποὺ μιλοῦσαν, τὸ παιδὶ ἔστεκε μπρὸς της μ' ἕνα ὕφος στενοχωρημένο, μὲ φανερὴ τὴν ἐπιθυμία νὰ φύγῃ. Ἡ κυρία Σμίθ τὸ παρετήρησε αὐτό, καὶ τοῦ εἶπε μὲ μιὰ παράξενη τρυφερὴ φωνή.

— Ἂν θέλῃς, ἀγαπημένο μου παιδί, μπορεῖς νὰ κατέβῃς στὸν κῆπο.

Χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν, ὁ Τσάρλυ ἔχωσε τὰ χέρια στὶς τσέπες του καὶ μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο μὲ τὸ μέτωπο βαρύ, διευθύνθηκε πρὸς τὸν κῆπο. Προχωροῦσε ἀποφασιστικὰ χωρὶς νὰ τρέχῃ ἢ νὰ πηδᾷ, ὅπως θἄκανε ἕνα ἄλλο παιδὶ τῆς ἡλικίας του. Ἔμοιαζε μᾶλλον μὲ ἕνα σοβαρὸ ἄνθρωπο ποὺ πηγαίνει στὴ δουλειά του.

Ὅταν ἔφυγε, ἡ κυρία Σμίθ ἔπεσε μὲ λυγμοὺς στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀντρός της.

— Ἀ ! πῶς ἐπερίμενα νὰ μείνουμε ἔτσι οἱ δυὸ μας μόνοι γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα !...

— Ἀμ' ἐγώ, ἀγαπημένη μου, γλυκειά μου Μαίρη... Τί δὲν τράβηξα ἐγὼ μακρυὰ σας στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ κόσμου ; !... Σὲ βεβαιώνω πὼς στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσα νὰ πιστεύσω ὅτι εἶχε γίνει τὸ θαῦμα αὐτό... Φοβόμουν μήπως ὁ μεγάλος πόνος σὲ εἶχε κάνει νὰ χάσῃς τὰ λογικά σου... Δὲν θὰ μποροῦσα νὰ δώσω πίστη στὰ λόγια σου, ἂν ὅλος ὁ τύπος δὲν ἐβεβαιωνε ἀναφέροντάς το μάλιστα μ' ὅλες του τὶς λεπτομέρειες, τὸ καταπληκτικὸ αὐτὸ γιὰ τὴν ἐπιστήμη γεγονός. Καὶ τί νὰ σοῦ πῶ... Νά, καὶ τώρα ἀκόμη, ποὺ εἶδα μπροστά μου, ζωντανό, τὸ παιδί μας, ἀμφιβάλλω... Ὄχι βέβαια γιὰ τὴν εὐτυχία μας, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἀπίστευτο αὐτὸ φαινόμενο. Μὰ εἶσαι ἐντελῶς βεβαία, ὅτι εἶχε πεθάνει ;...

Μιὰ ἔκφρασις πόνου ζωγραφίσθηκε στὸ πρόσωπο τῆς κυρίας Σμίθ.

— Ὁ Τσάρλυ πέθανε... Ναί, πέθανε, κι' αὔριο κλείνουν ἕξη βδομάδες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Ἐπάνω στὸ μάγουλό μου τὸν ἔνοιωσα νὰ βγάζῃ τὴ τελευταία του πνοή... Καὶ κατόπιν ἄκουσα, ὦ ἄκουσα καθαρά, τὸν τόσο σιγανὸ αὐτὸν ρόγχο, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τοὺς πνεύμονας ὅταν ἀρχίζουν νὰ μὴ λειτουργοῦν πιά. Στὶς 2 1)2 τὸ πρωΐ ὁ Τσάρλυ ἐξέπνευσε... Στὶς 2 καὶ 45' ὁ γιατρὸς Στάνλεϋ ξαναγύρισε καί, ὕστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, τὸ παιδὶ ἄρχισε πάλι νὰναπνέῃ... Νὰναπνέῃ βαθυά, ἤρεμα, σὰ νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτε... Τὰ χείλια του μόνο ἦσαν σὰν καμμένα ἀπὸ τὸ γιατρικὸ ποὺ ὁ γιατρὸς εἶχε χύσει μὲς στὸ στόμα, πρὶν τοῦ ἀρχίσει τὴν τεχνητὴ ἀναπνοή. Καί, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅλος ὁ κόσμος, ὅλες οἱ ἐπιστημονικὲς κορυφὲς τοῦ κόσμου — διάβασες τὸ ἄρθρο τῶν σοφῶν στὶς ἐφημερίδες πίστευσε πὼς ὁ Τσάρλυ ἀναστήθηκε.

Ἡ κυρία Σμίθ σταμάτησε μὲ λυγμοὺς στὴ φωνή. Μὲ σιγανὴ φωνὴ ἐπρόσθεσεν ἀπελπισμένα :

— Κι' ὅμως δὲν εἶνε ἀλήθεια, δὲν εἶν' ἀλήθεια... Δὲν εἶν' αὐτὸς ποὺ γύρισε !...

— Μαίρη ! Ἀγάπη μου ! Τ' εἶν' αὐτὰ ποὺ λές !... Ἄχ Θέ μου, ἐτράβηξες τόσες ἀγωνίες... Εἶταν τόσο τρομερὸ τὸ χτύπημα... Ποὺ δὲν ἔχεις συνέλθει ἀκόμη... Δέν...

— Ὄχι, ὄχι, Τζών, ὄχι, μὴ λές, μὴ φαντάζεσαι, ὅτι ἐτρελλάθηκα... Κι' ἔννοια σου... ἡσύχασε, θὰ τὸ κρατήσω τὸ ἄλλο, θὰ τὸ περιποιηθῶ παρ' ὅλ' αὐτά, ἀφοῦ ἔχει μπεῖ τώρα πιὰ μέσα στὸ σῶμα τοῦ μικροῦ μου, τοῦ φτωχοῦ μου τοῦ Τσάρλυ... Παρετήρησες τὰ μάτια του ;...

— Τὰ μάτια του ;... Καὶ βέβαια... Τἀνεγνώρισα ἀμέσως...

— Σῶπα ! Εἶνε τὰ μάτια του. Μὰ δὲν εἶνε πιὰ τὸ ἴδιο βλέμμα, τὸ δικό του !... Καί εἶδες πολὺ καλά, ὅτι δὲν σ' ἀνεγνώρισε αὐτός, ὅτι δὲν ἤθελε τὰ χάδια σου... Δὲν ἀναγνωρίζει τίποτε. Προχθὲς τὸ βράδυ, τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἔβαζα νὰ κοιμηθῇ, ἔπιασε τὸ κεφάλι του μὲς στὰ χέρια του σὰ νὰ τοῦ πονοῦσε, καὶ μοῦ εἶπε μὲ ἕνα ὕφος σὰν χαμένο. «Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε τὸ δωμάτιό μου !»

— Μὰ ἀγαπημένη μου, αὐτὰ ὅλα εἶνε συνέπειες τῆς μηνιγγίτιδος ποὺ παρ' ὀλίγον νὰ μᾶς τὸν πάρῃ — ποὺ μᾶς τὸν εἶχε πάρει μᾶλλον ὅταν ὁ γιατρὸς Στάνλεϋ ἔκανε τὸ θαῦμά του γιὰ τὸ ὁποῖον ἔχει μείνει κατάπληκτη ὅλη ἡ ἀνθρωπότη...

Ἡ κυρία Σμίθ ἀπήντησεν ἔντονα.

— Ναί, ὁ γιατρὸς Στάνλεϋ ἔκανε ἕνα θαῦμα, ὄχι ὅμως αὐτὸ ποὺ νομίζει ὅλος ὁ κόσμος... Ἀνάστησε κάποιον, ναί ὄχι ὅμως τὸν Τσάρλυ !...

Ὁ κ. Σμίθ ἀγκάλιασε τρυφερὰ τὴ γυναίκα του.

— Ἔλα, σὲ ἱκετεύω ἀγάπη μου... Μὴν παραλογίζεσαι ἔτσι... Ἀφοῦ ὅλοι οἱ ἐπιστήμονες τῆς γῆς, ὅλοι οἱ σοφοί, ὅλοι οἱ γιατροί, κατέληξαν στὸ νὰ παραδεχθοῦν τὸ θαῦμα αὐτὸ ποὺ χάρισε τὴ ζωὴ στὸ παιδί μας... Ὁ Τσάρλυ μας, ἔχασε μόνο — κι' αὐτὸ ἐν μέρει — τὸ μνημονικό του...

Κι' ἕνας πόνος ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τῆς κ. Σμίθ.

Αὐτὸ εἶνε κάτι ποὺ συμβαίνει συχνότατα, ὕστερ, ἀπὸ τέτοιες ἀρρώστειες ὡς καὶ σὲ ἡλικιωμένους ἄνδρες... Ὑπάρχουν παραδείγματα ἀνδρῶν τριάντα καὶ σαράντα χρονῶν ποὺ ξαναμωραθῆκαν...

Αὐτὸ κι' ἐγὼ εἶχα φαντασθῆ στὴν ἀρχή... Βλέπεις τί λογικὰ σκέπτομαι... Ἐπὶ κάμποσες μέρες ζοῦσα μ' αὐτὴ τὴν ἐλπίδα... Τώρα ὅμως ξέρω τὴν ἀλήθεια καὶ δὲν ἀντέγω νὰ τὴν κρυτῶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου... Εἶνε ἀνάγκη νὰ ξαλαφρώσω ἀπὸ τὸ τρομερὸ αὐτὸ φορτίο, πρέπει νὰ στὰ πῇ ὅλα... Αὐτός, δὲν ἔχασε μόνο τὸ μνημονικό του. Τὸ φοβερώτερο εἶνε, Τζών, πώς... ἔχει ἄλλο μνημονικό... μ' ἔννοεῖς ;... Ἄλλο...

— Μαίρη... Γιὰ τὸ Θεό !...

— Ὄχι... ὄχι... Ἄφισέ με νὰ στὰ πῶ... Τὴν περασμένη βδομάδα... τὴν Τετάρτη, τὸ βράδυ... Ἔξω εἶτανε μιὰ ἐξαιρετικὴ κακοκαιρία. Βρισκόμαστε μαζὶ μέσα στὸ σαλόνι... Ὁ Τσάρλυ σώπαινε, κι' εἶχε ἕνα ὕφος τόσο θλιμμένο... σὰν ὥριμος ἄντρας, πολυβασανισμένος ἀπ' τὴ ζωή... Τὸν ρώτησα : «Τί συλλογίζεσαι, ἀγαπημένο μου παιδί ;» Κι' αὐτὸς μοῦ ἀποκρίθηκε λακωνικά : «Τὴ γυναίκα μου...» Εἶχα, εὐτυχῶς, τὴ δύναμη νὰ μὴ φανερώσω τὴν κατάπληξί μου... Καὶ εἶπα μὲ μιὰ φωνὴ γεμάτη συμπόνια, σὰ νὰ καταλάβαινα : «Ἀ ! ναί, τὴ γυναίκα σου». Αὐτὸς τότε ξακολούθησε : «Ἐπνίγηκε μαζί μου... Εἶχε πιαστῆ, γιὰ νὰ σωθῆ στὸ λαιμό μου... Φώναζε πὼς ἂν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνωμε, ἂς πεθαίναμε τοὐλάχιστον μαζί... Ἐγὼ δὲν ἤθελα νὰ πεθάνω... Προσπαθοῦσα νὰ κολυμπήσω... Μὰ τὰ μπράτσα της, δεμένα γύρω στὸ λαιμό μου, μὲ πνίγαν... Κι'

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Πόσο στοίχησε ἡ ἀνακάλυψις τῆς Ἀμερικῆς

Στὸ Ἑλβετικὸ περιοδικὸ «Hi-toria», δημοσιεύθηκε τελευταῖα μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα μελέτη τοῦ γάλλου ἐξερευνητοῦ Ντυράν, σχετικῶς μὲ τὰς δαπάνας ποὺ ἐχρειάστηκαν γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῆς ἀποστολῆς, ἡ ὁποία ἀπεστάλη τὸ 1498 ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου, ἀπὸ τὴν Ἱσπανίαν πρὸς ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς.

Ἀπὸ τοὺς σχετικοὺς συγκριτικοὺς πίνακας τοὺς ὁποίους παραθέτει εἰς τὴν μελέτην αὐτὴν ὁ κ. Ντυρὰν καὶ οἱ ὁποῖοι ἐλήφθησαν ἀπὸ τὰ ἐπίσημα ἔγγραφα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης μαθαίνουμε ὅτι τὰ ἔξοδα διὰ τὴν ἀνακάλυψιν τῆς Ἀμερικῆς ἦσαν τὰ ἑξῆς :

Ὁ Χριστόφορος Κολόμβος ἔπαιρνε μισθὸ 2.600 λίρες τὸν χρόνο, οἱ δυὸ πλοίαρχοι τῶν πλοίων, τὰ ὁποῖα ἦσαν ὑπὸ τὰς διαταγάς του, ἔπαιρναν τὸ χρόνο 1.200 λίρες, ὁ δὲ μισθὸς τῶν πληρωμάτων τοῦ μικροῦ αὐτοῦ στολίσκου ἐκυμαίνετο ἀπὸ 12 — 25 λίρες τὸν μῆνα. Τώρα ἂν στὶς δαπάνες αὐτὲς προσθέσουμε καὶ 14.000 λίρες οἱ ὁποῖες ἐδαπανήθησαν γιὰ τὸν ἐξοπλισμὸ τῶν πλοίων καὶ τῶν πληρωμάτων, δεδομένου, ὅτι ἡ ἀποστολὴ διήρκεσε περισσότερο ἀπὸ ἕνα χρόνο, φθάνουμε στὸ γενικὸ ποσὸ τῶν 36.000 λιρῶν, δηλαδὴ τῶν 14.400.000 σημερινῶν δραχμῶν !

* * *

Μιὰ μεγάλη χαρὰ ποῦ... θεραπεύει

Οἱ Γερμανικὲς ἐφημερίδες ἀναφέρουν ἕνα περιεργότατο συμβὰν ποὺ ἔγινε τελευταίως στὸ Μόναχο καὶ ποὺ κρατεῖ ἀκόμα σὲ συγκίνηση ὅλη τὴν ἐργατικὴ συνοικία τῆς μεγάλης αὐτῆς πόλεως.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἐργάτου Ντρέχτεν εἶχεν ἀποκτήσει πρὸ διετίας ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι, τὸ ὁποῖον ἦταν ἡ μόνη χαρὰ καὶ εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ τους· δυστυχῶς ὅμως ἡ μοῖρα φάνηκε πολὺ δύστροπη καὶ ὁ μικρὸς αὐτὸς προσεβλήθη πρὸ μηνῶν ἀπὸ τῦφο καὶ ἔχασε τὴν ἀκοή του, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ καμμιὰ ἐλπίδα νὰ τὴν ἀναχτήσῃ.

Ἀπελπισμένοι γιὰ τὸ ἀτύχημα αὐτὸ οἱ γονεῖς του δὲν ἤξεραν πὼς νὰ παρηγορηθοῦν γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ συμφορὰ ποὺ τοῦ ἔτυχε, ὅταν πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἔφθασε ἀπὸ τὴν ἀμερικὴ ἕνας θεῖος τοῦ μικροῦ κομίζων ἕνα σωρὸ ὡραιότατα παιχνίδια γιὰ τὸν ἀνεψιό του.

Ὁ Μικρὸς Ντρέχτεν, μόλις τὰ εἶδε χάρηκε τόσο πολὺ ὥστε μέσα σὲ ὀλίγα λεπτὰ τῆς ὥρας ξαναβρῆκε τὴν ἀκοή του καὶ ἄρχισε νὰ συνεννοεῖται μὲ τοὺς γονεῖς του καὶ μὲ τὸ θεῖό του, ὅπως καὶ πρίν.

Ἔκπληκτοι γιὰ τὸ θαῦμα αὐτὸ οἱ γονεῖς του σπεύσανε ἀμέσως νὰ καλέσουνε τὸ γιατρό, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἔκπληκτος γιὰ τὸ περίεργο καὶ πρωτότυπο φαινόμενο, ἐπιστοποίησε πὼς πραγματικὰ ἡ ἀκοὴ τοῦ μικροῦ ἀνακτήθηκε, ἀπέδωσε δὲ τὴν αἰφνίδια αὐτὴ θεραπεία, στὴ μεγάλη καὶ ἀπότομη χαρὰ ποὺ αἰσθάνθηκε μόλις ἀντίκρυσε τὰ ὡραῖα παιχνίδια τοῦ θείου του.

ἔτσι, βυθιστήκαμε κι' οἱ δυὸ μαζὶ μὲς στὴ θάλασσα...»

Ὁ κ. Σμὶθ εἶπε μὲ ἀσθενικὴ φωνή :

— Θᾶνε καμμιὰ ἱστορία, ποὺ θᾶτυχε νὰ διαβάσῃ...

— Ξέρω ποιὰ εἶν' τὰ βιβλία του. Ποτέ του δὲν διάβασε τίποτε τέτοιο. Εἶνε ἡ ἀνάμνησις κάποιου δράματος ποὺ τοῦ συνέβη. Τὴ νύχτα ποὺ πέθανε ὁ Τσάρλυ, γινόταν, ἔξω χαλασμὸς κόσμου, ὅπως ἀκριβῶς τὴν Τετάρτη... Πολλὰ καράβια βούλιαξαν... Πολλοὶ πνιγῆκαν... καὶ κάποιος ἀπ' αὐτούς...

— Ἔλα... σὲ καθικετεύω τέλος πάντων Μαίρη. Μὴ πλέκῃς μὲ τὴ φαντασία σου τέτοιες ἱστορίες... σὲ καθικετεύω... ἐπαναλάμβανε μηχανικὰ ὁ κ. Σμίθ.

Εἶχε γίνει ὅμως κι' αὐτὸς ἐξαιρετικὰ χλωμός. Κι' ἡ γυναίκα του ἀκολούθησε :

— Τώρα, Α ὐ τ ὸ ς ἔχει πάει στὸν κῆπο... Πρωτιμάει βλέπεις Α ὐ τ ὸ ς τὸν κῆπο ἀπὸ τὸ σπίτι... Γιατὶ ὅλοι οἱ κῆποι, τὰ λουλούδια, τὰ δέντρα, ἡ πρασινάδα μοιάζουν μεταξύ τους... Κι' ἔτσι νοιώθει τὸν ἑαυτό του λιγώτερο μόνο... Ἔλα ὅμως νὰ δῇς καὶ μόνος σου πῶς παίζει στὸν κῆπο.

Ἡ κυρία Σμὶθ παρέσυρε τὸν ἄντρα της πρὸς τὸ παράθυρο κι' ἄρχισαν κι' οἱ δυὸ νὰ παρακολουθοῦν μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη ἀνησυχία, τ ὸ π α ι δ ὶ π ο ὺ δ ὲ ν ἔ π α ι ζ ε... Ἔκανε βόλτες πάνω κάτω, σταματώντας κάθε τόσο ἀπότομα μπρὸς σὲ κανένα θάμνο, ὡσὰν ἡ κάθε σκιὰ νὰ τὸν ἔκανε νὰ τρομάζῃ... Κι' ὁλοένα ξαναγύριζε πίσω, γιὰ νὰ ξεκινήσῃ σὲ λίγο καὶ πάλι, γεμάτος ἀμφιβολία καὶ ὑποψία σὰν ἕνας ξένος ποὺ ψάχνει νάβρῃ τὸ δρόμο του...

Μάργκεριτ Κόμμερτ

«ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ 7

ΙΔΡΥΤΙΚΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΔΡΑΧΜΑΙ 1.000.000

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

Ἐσωτερ. δι' ἓν ἔτος...Δρχ. 130 Ἀγγλίας-Αἰγύπτου ...Λίρα 1
Ἐξωτερ. » » ...Φρ. 130 Ἀμερικῆς ... ...Δολλ. 5

Αἱ ἐξάμηνοι καὶ τρίμηνοι κατ' ἀναλογίαν. Αἱ συνδρομαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται ὡς ἑξῆς: ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,, ΑΘΗΝΑΣ. ΤΗΛΕΦ. 200

Τὸ τεῦχος τιμᾶται Δραχμὰς 2.50

Δημοσιεύσεις ὁ στῖχος δραχμαὶ 5. Δι' ἀγγελίας ἰδιαίτεραι συμφωνίαι. Τὰ προηγούμενα τεύχη τιμῶ δραχμὰς 3.

Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τοῦ «Μπουκέτου» ἐν Ἀμερικῇ

Κ. ΠΕΤΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ 87-89 CORTLAND STR. NEW YORK. N.Y.

ΚΑΡΤ - ΠΟΣΤΑΛ

Σ τ. Γ α λ α ν ό ν. Τὸ ποίημά σας ὄχι ἐπιτυχημένο. Π. Γ ι α ν ν ο ῦ τ ο ο ν, Ἰθάκην. Σᾶς γράφουμε. Θ. Μ. Πειραιᾶ. Ἡ μετάφρασις τοῦ Χάϊνε ὄχι ἐπιτυχής. Πάντως σᾶς εὐχαριστοῦμεν. Π α π α ϊ ω ά ν ν ο υ. Τὸ διήγημά σας «Τὸ χωριὸ» ὄχι ἐπιτυχές. Β. Σ τ έ ρ π η ν, Θῆβας. Δημοσιεύουμε τὸ ποίημά σας, ὄχι γι' ἄλλο λόγο, ἀλλὰ γιατὶ σᾶς ἐβεβαίωσε καὶ ὁ κ. Σπύρος Ματσούκας ὅτι εἶνε ἀριστούργημα : Ὁρίστε το :

Σ' Α Γ Α Π Ω

Σὺ ἴστασαι στὸ παλιεθοῦρι
Κι' ἐγὼ διαβαίνω καὶ περνῶ,
Ὁ ἄμηρος ἐγὼ ὁ βασίλης
Πάω νὰ τρελαθῶ.

Καὶ σὲ ἰδῶ τραιλένομαι
ἀπὸ τὸ παλιεθοῦρι.
καὶ σὰν σ' ὁρῶ πεθαίνω
καὶ τρώω μπουλουγοῦρι.

Μ α ν ώ λ η ν Ἀ λ ε ξ ί ο ν, Πειραιᾶ. Ἐκ τῶν ποιημάτων σας καλὸ τὸ «Ὅταν Πεθάνω» ποὺ δημοσιεύομε κατωτέρω. Στὰ ἄλλα παρασύρεσθε ὀ' ὑπερβολές. Πάντως γράφετε καλοὺς στίχους. Αὐτὸ σᾶς τὸ λέμε εἰλικρινῶς.

Ὅταν πεθάνω, ἄνοιξη γλυκειὰ δὲ θέλω νἄναι
κι' οὔτε νὰ βγάζῃ ἡ γῆ χλωρὸ καὶ πράσινο χορτάρι,
στὸν ἄχαρο τὸν τάφο μου ἄχ ! θέλω νὰ μὲ πᾶνε
κάποιο χλωμὸ φθινόπωρο ἢ παγερὸ Φλεβάρη.

Θέλω κι' αὐτὸ τὸ ξόδι μου φτωχὸ ν' ἀργοδιαβαίνῃ
μέσ' ἀπὸ δρόμους ἔρημους χωρὶς ἕνα διαβάτη,
τὸ χιόνι μόνο ἀπάνω μου νὰ πέφτῃ, νὰ μὲ ραίνῃ
κι' οὔτε ἕνας φίλος ν' ἀκλουθᾷ μὲ δακρυσμένο μάτι.

Ἔτσι, ἀπὸ τώρα νείρουμαι καὶ βλέπω τὴ θανή μου
καὶ νοιώθω μιὰ παρηγοριὰ ποὺ κάνῃ νὰ ξεχάσῃ
ὅλη τὴν πίκρα τοῦ χαμοῦ ἡ δόλια ἡ ψυχή μου
μιὰ θὰ πεθάνω—τὶ χαρά ! —ὅταν πεθαίνῃ ἡ πλάση...

Δ η μ. Ὑ φ α ν τ ή ν. Τὸ ποίημά σας ὄχι ἐπιτυχές. Μὴ ξαναγράψετε στίχους, πρὶν διαβάστε καὶ πάρετε μιὰ ἰδέα τουλάχιστον περὶ ποιήσεως. Γ ε ρ. Λ. Ὀ ρ φ α ν ό ν. Ὄχι ἐπιτυχημένο τὸ ποίημά σας. Μελετῆστε. Μάθετε σὺν τοῖς ἄλλοις, νὰ γράφετε ἀπροσκόπτως, ὀρθῶς, χωρὶς λάθη. Τ ζ ὼ ν Σ α σ σ ὼ. Ἐκ τῶν ποικίλων σας δημοσιεύονται τὰ δύο. Στεῖλτε καὶ ὅτι ἄλλο ἔχετε. Τὸ ἀνέκδοτο τοῦ Οὐγκὼ ὄχι ἐνδιαφέρον. Τ σ ι κ ο υ ρ ί δ α ν, Πειραιᾶ. Ὄχι καλὰ τὰ σταλέντα. Ἐκεῖνο μάλιστα τὸ «φεγγάρι ἔφεγγε θαμπό, σὰν γλόμπος τυλιγμένος μὲ σιγαρόχαρτο τσαλακωμένο», εἶνε πολὺ ἐξωφρενικό. Μ ι χ. Ν η σ ι ώ τ η ν. Ὄχι ἐπιτυχὲς τὸ ποίημά σας. Ἐξ ἄλλου φαίνεται σὰν ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ τὴ μέση. Κ. Σ φ α κ ι α ν ά κ η ν. Γιατὶ παραπονεῖσθε ; Τί νὰ σᾶς κάνουμε ἡμεῖς ; Ἰδοὺ ὅτι καὶ τὰ νέα σας δύο ποιήματα δὲν εἶνε ἐπιτυχῆ. Πρέπει νὰ διαβάσετε πολύ, γιατὶ ὑστερεῖτε ὅσο δὲν φαντάζεσθε.

Οἱ μαθηταὶ τῆς Γ' τάξεως τοῦ Σχολείου Εὐριπίδου μὲ τὸν καθηγητὴ των λοχαγὸν κ. Ν. Παπαπασχάλην.